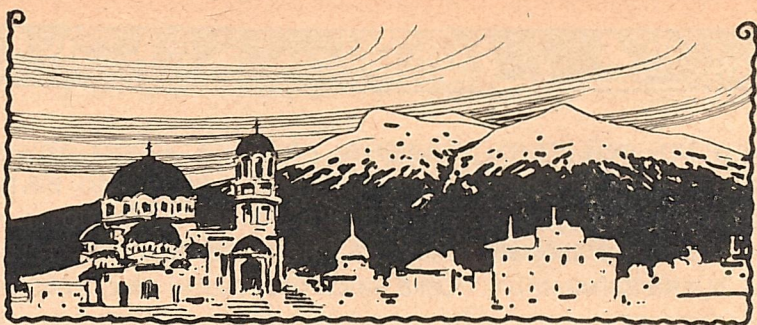

ВИТОША

Като орелъ къмъ висинитѣ
издигашъ, Витоша, челò, —
докосвашъ, сякашъ, сининитѣ
и на безкрайното небо!

Зовешъ ни съ слънце и прохлада,
съсъ въздухъ прѣсенъ, свежъ и чистъ,
и давашъ всѣкому въ награда —
вода отъ ручей бѣлъ, сребристъ.

Ти буденъ стражъ си надъ полето,
надъ столичния хубавъ градъ; —
презъ есенъ, зиме, пролѣтъ, лѣто
при тебъ отива старъ и младъ.

Привѣтъ о, Витоша красива!
Зовешъ ни въ свойтѣ висини,
съ надежда, съ вѣра ни упивашъ
за по-честити свѣтли дни!

Ненчо Савовъ

РОДИНА

Това се случи въ нашето село. Единъ селянинъ
направи престѣпление и забѣгна въ чужбина. Дѣлото
се гледа въ негово отсъствие. Сждътъ осжди ви-
новника на тежко наказание: нѣколко години строгъ
тѣмниченъ затворъ.

Но затворътъ не плашеше вече престѣпника.
Той бѣше далечъ и, както пишеше на родителитѣ си,